

33. navadna nedelja B

*Gospod govori:
Mislim na rešitev in ne na nesrečo.
Klicali me boste in uslišal vas bom.
(prim. Jer 29,11.12)*

Prvo berilo

Daniel 12,1-3

Tisti čas nastopi Mihael, veliki knez, ki je postavljen nad sinove tvojega ljudstva. To bo čas stiske, kakršne še ni bilo, odkar so narodi, do tega časa. V tistem času bo rešeno tvoje ljudstvo; vsak, ki se najde zapisan v knjigi. Mnogi izmed teh, ki spijo v prahu zemlje, se bodo prebudili; nekateri za večno življenje, drugi pa za sramoto in večno gnusobo. Razumni se bodo lesketali kakor sijaj neba. Ti, ki so mnoge pripeljali do pravičnosti, pa bodo kakor zvezde za vso večnost.

Drugo berilo

Hebrejcem 10,11-14.18

Vsak duhovnik dan za dnem stojé opravlja bogoslužje in večkrat daruje iste žrtve, ki nikoli ne morejo odvzeti grehov. Kristus pa je za grehe daroval eno samo žrtev in za vekomaj sédel na Božjo desnico. Odtlej pa čaka, da bodo njegovi sovražniki položeni k njegovim nogam za podnožje. Z eno samo daritvijo je torej za vselej narédil popolne tiste, ki so posvečeni. Kjer pa je vse to odpuščeno, ni več daritve za grehe.

Evangelij

Marko 13,24-32

Tisti čas je Jezus rekel svojim učencem: "V tistih dneh, po tisti véliki stiski, bo sonce otemnelo in luna ne bo dajála svoje svetlobe. Zvezde bodo padale z neba in nebeške sile se bodo majále. Tedaj bodo videli Sina človekovega priti na oblakih z veliko močjo in slavo. In takrat bo poslal angele in zbral svoje izvoljene od štirih vetrov, od konca zemlje do konca neba. Od smokvinega drevesa pa se naučite priliko: Kadar

postane njegova veja že mužévná in poganja liste, veste, da je poletje blizu. Tako tudi vi: Ko boste videli, da se to dogaja, védite, da je blizu, pred vrati. Resnično, povem vam: Ta rod nikakor ne bo prešel, dokler se vse to ne zgodi. Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa nikakor ne bodo prešle. Za tisti dan ali uro pa ne ve nihče, ne angeli v nebesih ne Sin, ampak samo Oče."

V premišljanje

Danes je nedelja, ko oznanjamo strahote sodnega dne. To pa je tudi nedelja upanja, pričakovanja Boga, njegovega prihoda v slavi. Oba vidika pa odražata našo človeško realnost.

Svet, v katerem živimo, ni prežet z edinostjo in vseobsežno harmonijo, temveč s spreminjajočo napetostjo med dobrim in zlim, trpljenjem in radostjo, smrtjo in življenjem, rastjo in minevanjem. Kadar koli gredo ljudje skozi temno dolino, kjer ne zaznajo nobene luči in konca, se pojavlja neprijetno vprašanje o tem, kaj potem, posebej še v najgloblji in najtemnejši dolini, v konfrontaciji med lastno smrtjo in smrtjo drugega človeka. Strah se širi. Poleg naštevanja vseh možnih strahot pa smo obdarjeni tudi s tolažečo obljubo, da Bog nikogar ne zapusti. Figovo drevo je prispodoba vsega tega: kakor v naravi vsako leto nanovo doživljamo smrt in vstajenje, to doživljamo tudi v človeškem bivanju. V neštevilnih oblikah vračanja, prenavljanja življenja doživljamo Božjo zvestobo do nas. Tu se dotikamo bistvenega vidika svoje vere, namreč, da ostaja Stvarnik življenja svojemu stvarstvu zvest in ima v njem zadnjo besedo. Vsa svetovna zgodovina je eno samo veliko gibanje od nastajanja do minevanja, od razcveta do venenja. Bog pa nam ne da pasti, pa naj se zgodi kar koli že.

Najbolj verodostojno uresničenje te Božje obljube je Kristus sam. Te napetosti ne ukinja, temveč jo sam živi, od nje trpi, jo pretrpi in je pred nami na poti na tisti kraj, kjer bo nekoč tudi nam obrisana vsaka solza in smrti ne bo več...

On pa od nas ni odšel tako, da nas bi tu zapustil kot sirote. Prav nasprotno, čeprav je v njem vse dopolnjeno, je stalno prisoten med nami in nam omogoča, da vedno znova v zasnovi že doživljamo v malem izpolnjene obljube. Izkušnja naše preteklosti, sledi vsakemu umiranju in poslavljanju nekoč vstajenje, nas lahko obdari s hvaležnostjo za tako doživeto prihodnost, in z novo močjo. Ker je Bog prisoten v našem življenju, sta tudi preteklost in prihodnost razsvetljeni od njegove luči. Da je on pri nas, vse do konca časov, vse dni, v vsakem položaju, v katerega se podamo ali v katerega zaidemo, to je njegova obljuba. Ta obljuba nam želi izostriti naš pogled za sedanost in dati rasti pripravljenost, da v njej resnično živimo, namesto da bi v mislih in čustvih bežali v preteklost ali morda prihodnost, ki se tako ali tako izmikata naši razpoložljivosti. Če namreč Jezusova beseda pomeni neprestano sedanost v vsej minulosti, potem dobivajo stvari in vsi dogodki nov smisel, se premaknejo v novo perspektivo. Zato smemo in bi morali imeti čvrsto vero v življenje in bi morali biti prežeti z optimizmom. Pri tem ne gre niti za teoretična spoznanja niti za površno zanašanje na "saj bo že nekako dobro šlo". Kot Kristusova Cerkev smo poklicani k temu, da smo realno znamenje upanja na tem svetu. Po nas in na nas izkuša "svet", da obstaja zatočišče sredi minevajočega in da obstaja življenje iz navidez mrtvega. V tej gotovosti lahko z mirnim srcem pričakujemo preitje tega neba in te zemlje!